

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **JUDr. M. V.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2005, č. j. FŘ 11660/15/04 a č. j. FŘ 10597/15/05, o penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 a 2002, o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2006, č. j. 5 Ca 241/2005 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“) ze dne 4. 10. 2005, č. j. FŘ 11660/15/04 a č. j. FŘ 10597/15/05. Těmito rozhodnutími byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Prahu 5 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 22. 9. 2004, č. j. 347285/04/005914/6222 a č. j. 347286/04/005914/6222. Zmíněnými platebními výměry finanční úřad stěžovateli předepsal penále za prodlení při placení daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2001 do 31. 12. 2001 a od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2002.

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti rozvíjí právní úvahu, že penále je dle teorie práva druhem sankce. Pokud on podal v roce 2003 žádost o zpětné přiznání starobního důchodu za roky 2001 a 2002, nemůže být za využití tohoto svého zákonného práva sankcionován předepsáním penále za pozdní zaplacení daně za předcházející zdaňovací období. Sám se ani úmyslně ani z nedbalosti nedopustil ničeho, za co by měl být postižen. S rozhodnutím městského soudu stěžovatel nesouhlasí, neboť uplatnění práva dle jeho názoru nemůže být důvodem k uložení sankce a výklad, který k tomu v takovém případě opravňuje, pokládá za nezákonný. Zpochybňuje i závěr městského soudu, že zpětné přiznání starobního důchodu rozhodnutím z 31. 10. 2003 nemělo vliv na počátek prodlení, a to z toho důvodu, že před tímto rozhodnutím žádné prodlení neexistovalo. Žalovaný se ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti plně ztotožnil se všemi názory soudu uvedenými v jeho rozsudku. Především shodně s městským soudem tvrdí, že penále jako majetková sankce vzniká ze zákona na základě pouhého faktu, že splatná částka daně nebyla zaplacená nejpozději v den její splatnosti. Ani pozdější rozhodnutí o zpětném přiznání starobního důchodu na počátek prodlení nemá vliv. Dále tvrdí, že otázka zavinění není pro vznik penále podstatná.

Z předložené spisové dokumentace žalovaného a městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatel požádal v roce 2003 o přiznání starobního důchodu, a to včetně nároku na výplatu zpětně za roky 2001 a 2002. Ministerstvo vnitra, jako příslušný orgán sociálního zabezpečení, mu rozhodnutím ze dne 31. 10. 2003 starobní důchod přiznalo zpětně od 17. 9. 2000. Na základě této skutečnosti, která měla zpětně vliv na výši jeho daňového základu, podal stěžovatel dne 28. 11. 2003 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2001 a 2002, a to ve výši 106 868 Kč a 105 204 Kč. Po odstranění pochybností vydal finanční úřad dne 26. 1. 2004 platební výměry, v nichž stanovil základ daně shodný s údaji vyplněnými stěžovatelem v podaném daňovém přiznání. Podání dodatečného daňového přiznání mělo vliv na daňovou povinnost stěžovatele, který byl za předmětná zdaňovací období povinen uhradit rozdíl, který mu vznikl z důvodu snížení dílčího základu daně o základní nezdanitelnou částku. Následně pak dne 22. 9. 2004 finanční úřad vydal další platební výměry, a to na daňové penále na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 2001 a 2002. Stalo se tak z toho důvodu, že stěžovatel neuhradil daň v zákonné lhůtě, tj. nejpozději v den její splatnosti. Ta nastala u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001 dne 1. 4. 2002 a za zdaňovací období roku 2002 dne 31. 3. 2003.

Finanční úřad posoudil vzniklou skutkovou situaci tak, že jelikož k uvedeným datům nebyla daň stěžovatelem uhrazena v plné výši, dostal se stěžovatel vždy následujícího dne po splatnosti do prodlení a začalo běžet penále v zákonné výši. Zmíněnými platebními výměry z 22. 9. 2004 bylo penále stěžovateli již jen deklaratorně předepsáno k placení. Žalovaný tento právní názor dále obohatil a rozvinul. Dle něj skutečnost, že žalobce teprve na konci roku 2003 požádal o zpětné přiznání starobního důchodu a v důsledku toho byl povinen podat daňové přiznání za rok 2001 a 2002, nemá na penalizační datum vliv. Tato skutečnost může být jen důvodem pro podání žádosti o prominutí příslušenství daně. Městský soud se k námitce vznesené stěžovatelem v žalobě proti tomuto způsobu výkladu zákona vyjádřil tak, že povinnost daňového dlužníka zaplatit daňové penále je svou povahou majetkovou sankcí, ale zákon nečiní tuto sankci závislou na prokázání zavinění ze strany

daňového subjektu. V závěru svého rozsudku se ztotožnil s názorem žalovaného, že vzniklou situaci, kterou lze vnímat jako tvrdost zákona, umožňuje platná právní úprava řešit použitím mimořádného opravného prostředku, a to podáním žádosti o prominutí daně, na což byl stěžovatel v předchozím řízení opakovaně upozorněn.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. o nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a dále že je s nimi v rozporu. Obsahově všechny kasační námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 58 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), je penále příslušenstvím daně, které sleduje osud daně.

Podle § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve výše uvedeném znění *daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Dle odst. 2, věty první, penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti.* Podle odst. 4 téhož ustanovení pak *penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem.*

Podle § 55a odst. 1 citovaného právního předpisu *Ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.*

Městský soud v dané věci vycházel z právní úvahy učiněné na základě doslovného gramatického výkladu platného pozitivního práva, dle něhož správce daně penále jako sankci neukládá, jelikož okamžik prodlení, samotné penále i jeho výše jsou stanoveny přímo zákonem. Správce daně penále pouze předepisuje k placení deklaratorním platebním výměrem. Finanční úřad, žalovaný a městský soud provedly formální jazykový a systematický výklad, který má oporu ve znění zákona. Z logického výkladu, kterého v tomto případě užívá stěžovatel, však vyplývá zcela opačný závěr. Pokud rozhodnutí o zpětném přiznání starobního důchodu bylo vydáno dne 31. 10. 2003 a splatnost daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2001 a 2002 nastala dle § 40 odst. 1 a 3 zákona o správě daní a poplatků do tří měsíců po uplynutí zdaňovacího období, stěžovatel objektivně nemohl daň zaplatit včas ve výši, která odpovídala jeho následně přiznanému postavení starobního důchodce. Je tedy otázkou, který z výkladů přijmout jako správný.

Při dalších právních úvahách se nelze oprostit od specifík skutkového stavu projednávané věci. Zákon o správě daní a poplatků ve svých shora zmíněných ustanoveních

nenavazuje na jiné právní normy, které zakotvují možnost zpětného získání prostředků rezultující do následné povinnosti podat dodatečné daňové přiznání.

Dle § 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění platném ke dni 31. 10. 2003, se řízení o přiznání dávky důchodového pojištění zahajuje na základě písemné žádosti. Za den uplatnění nároku na tuto dávku se považuje den, kdy se oprávněný poprvé obrátil na příslušnou organizaci nebo na příslušný orgán se žádostí o její přiznání. Vznik nároku na důchod a na jeho výplatu pak upravuje zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platném ke dni 31. 10. 2003 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), konkrétně ustanovení § 54 a § 55 tohoto zákona. Dle § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, dle odst. 2 pak nárok na výplatu důchodu vzniká splněním podmínek stanovených tímto zákonem pro vznik nároku na důchod a na jeho výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu. Nárok na důchod nezaniká uplynutím času; nárok na výplatu důchodu nebo jeho části zaniká, není-li dále uvedeno jinak, uplynutím tří let ode dne, za který důchod nebo jeho část náleží (§ 55 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění).

Lze tedy přisvědčit stěžovateli, že zákon mu dává možnost požádat v rámci žádosti o nárok na důchod o výplatu důchodu zpětně za tři roky (dle současné platné právní úpravy zákona o důchodovém pojištění činí tato doba dokonce 5 let). Toto oprávnění je nutno chápat jako zákonem stanovené právo se v určitém okamžiku rozhodnout požádat nejen o přiznání nároku na důchod, ale i o jeho výplatu až za tři roky zpětně, jsou-li splněny všechny ostatní podmínky stanovené zákony upravujícími předmětnou dávku důchodového pojištění. V případě zpětného přiznání důchodu a jeho výplaty se hledí na občana tak, jako by byl poživitelem důchodu ode dne, od kterého byl důchod přiznán, ovšem je zřejmé, že tento pohled je zákonnou fikcí, nikoli skutečností. Ve skutečnosti stěžovatel jako dotýčný daňový subjekt nebyl v roce 2001 a 2002 poživitelem starobního důchodu, v předmětném období byl povinen od daňového základu odečíst nezdanitelnou část základu daně v souladu s § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Pokud by tak neučinil, byl tuto částku správce daně povinen zohlednit ex offio.

Základ daně se o nezdanitelnou část základu daně dle § 15 zákona o daních z příjmů snižuje nikoli pouze na základě projevu vůle poplatníka, správce daně je povinen jeho základ daně o tuto částku snížit z úřední povinnosti, vyjde-li v řízení najevo, že nebyla při stanovení daňové povinnosti poplatníka zohledněna. Tento závěr byl opakovaně vysloven v rozhodnutí správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 11. 1998, č. j. 10 Ca 306/98 – 20, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 162/2006 – 114, zveřejněn pod č. 1223/2007 Sb. NSS).

Stěžovatel v předmětných zdaňovacích obdobích let 2001 a 2002 svou daňovou povinnost řádně stanovil i splnil. Pokud by nepodal žádost o zpětné přiznání starobního důchodu, a z toho důvodu nebyl povinen ani podat dodatečné daňové přiznání a neměnila se výše jeho daňové povinnosti za uvedená období, nebyl by v prodlení s plněním své daňové povinnosti a penále by nebylo předepsáno. Dodatečná daňová povinnost stěžovateli sice vznikla na základě jeho žádosti, avšak nebyla závislá jen a pouze na jeho vůli, nýbrž byla založena rozhodnutím příslušného státního orgánu (zde orgánu sociálního zabezpečení). Stěžovatel přitom nemohl ani s nejlepší péčí v době podání původního daňového přiznání za zdaňovací období let 2001 a 2002 a splatnosti této daně promítnout

do daňové povinnosti konkrétní právní následky podání své žádosti o zpětné přiznání starobního důchodu.

Z konkrétních okolností případu vyplývá, že stěžovatel v době před rozhodnutím o zpětném přiznání starobního důchodu řádně a včas splnil svou daňovou povinnost. Poté, co mu byl starobní důchod za předešlá zdaňovací období zpětně přiznán, už neměl možnost zaplatit daň ve lhůtě stanovené v ustanovení § 40 odst. 1 a 3 zákona o správě daní poplatků, pouze podat dodatečné daňové přiznání a upravit výši daňové povinnosti za minulá zdaňovací období v souladu s nově přiznaným statutem starobního důchodce.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá jedinou skutečnost, a to, že uplatnění práva nemůže být důvodem k sankci. Stěžovatel situaci chápe tak, že využil svého práva požádat zpětně o přiznání starobního důchodu a jeho výplatu. Za právní důsledky zpětného přiznání postavení důchodce byl posléze v daňovém řízení dle svého názoru neprávem penalizován, neboť daň odváděl v předmětných zdaňovacích obdobích zcela v souladu se zákonem. Nemůže tak být v tomto případě odpovědný za splnění povinnosti, které objektivně nemohl dostát.

Podle teorie práva představuje právní odpovědnost nepříznivý následek za protiprávní porušení primární právní povinnosti, jenž spočívá ve vzniku nové sekundární povinnosti, kterou je narušitel povinen snášet. Obecně tedy platí, že základními předpoklady vzniku právní odpovědnosti jsou protiprávní jednání, jeho následek představovaný porušením právem chráněného zájmu společnosti ve veřejném právu, resp. vznikem újmy druhému účastníkovi právního vztahu v právu soukromém, a příčinná souvislost znamenající, že následek protiprávního jednání nastal v přímém důsledku takového jednání. U protiprávního jednání právní norma dále vždy rozlišuje zavinění toho, kdo právní normu poruší. V některých případech je ke vzniku odpovědnosti třeba zaviněného protiprávního úkonu (tzv. subjektivní odpovědnost), jinde naopak k jejímu vzniku postačí i nezaviněný protiprávní úkon (objektivní odpovědnost). Právní řád vedle toho zná i zvláštní případy, kdy dojde k uložení sekundární povinnosti subjektu, který žádnou právní povinnost neporušil, a to pouze za předpokladu, že určitá událost má svůj původ v jednání tohoto subjektu. Tato povinnost bývá – s úmyslem odlišit ji od odpovědnosti jakožto důsledku protiprávního chování – též označována jako tzv. mimoodpovědnostní povinnost (viz např. Fiala, J. a kol.: Občanské právo hmotné, 3. vydání. Brno, Doplněk 2002, s. 347).

V této souvislosti lze odkázat např. na ustanovení § 357 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Zde je předpokladem vzniku sekundární povinnosti náhrady škody pouhé odstoupení od smlouvy, tedy úkon učiněný po právu, nikoli protiprávně. Právní norma takové jednání dokonce aprobuje, počítá s tím, že nastane, a blíže upravuje jeho následky. Vedle toho je možno zmínit i úvodní ustanovení odpovědnosti za škodu v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (§ 420, § 420a). Zde je jasně zřetelný rozdíl mezi subjektivní odpovědností (§ 420) a mimoodpovědnostní povinností náhrady škody (§ 420a). Dle výslovné dikce posledně zmíněného ustanovení subjekt práva odpovídá za škodu i tehdy, je-li způsobena jeho (provozní) činností, kterou vykonává oprávněně. V tomto konkrétním případě je ovšem stanovena i možnost liberace, zproštění se odpovědnosti. Právní závěry obou zmíněných příkladů jsou obdobně aplikovatelné též na situaci stěžovatele. Nic na tom nemění ani skutečnost, že jsou vybrány z oblasti soukromého práva. Jak je patrné z předchozích úvah, odpovědnost existuje v soukromém i veřejném právu a rozdíly vyplývající především

ze specifík daného právního odvětví se nedotýkají podstatných prvků (předpokladů vzniku) tohoto institutu, jeho účinků.

Na základě výše uvedeného je tedy zřejmé, že kasační námitka stěžovatele není důvodná. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s jeho názorem vtěleným do stěžejní kasační námitky, tedy s tvrzením, že uplatnění práva nemůže být důvodem k sankci. Vzniklou situaci stěžovatele není možné takto zobecnit. Sankci je možno popsat jako odpovědnost vzniklou porušením primární právní povinnosti. Samotný pojem sankce je však širší než pojem odpovědnosti, každá sankce totiž není nutně odpovědností (blíže k tomu viz konsektivní teorii Marty Knappové). V souladu s výše uvedeným nelze platební výměry na penále vydané v projednávané věci označovat za sankci udělenou stěžovateli, aniž by se tento choval v rozporu s právem, ale jejich vydání je důsledkem vzniku mimoodpovědnostní povinnosti stěžovatele (v obecném měřítku penále představuje sankci za nezaplacení daně řádně a včas). Primární právní povinností stěžovatele bylo řádně a včas zaplatit daň, přičemž pro případ jejího nesplnění zákon stanoví povinnost platit penále, a to právě jako mimoodpovědnostní povinnost. Dle této právní úpravy a s odkazem na předestřené závěry právní teorie zde tedy při porušení primární povinnosti nevzniká právní odpovědnost *stricto sensu* a nezkoumá se zavinění povinného subjektu. Penále vzniká přímo ze zákona, který určuje, kdy je dlužník povinen platit penále a v jaké výši. Správce daně platebním výměrem pouze deklaratorně sděluje předpis penále, sám o něm konstitutivně nerozhoduje. Taková úvaha je zcela v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku městského soudu.

Zbývá však ještě zodpovědět otázku, zda správce daně v této věci nezpůsobil nezákonnost tím, že stěžovateli za daných skutkových okolností předspsal penále k placení. Zákon o správě daní a poplatků umožňuje pro tyto případy použít institut prominutí daně upravený v § 55a citovaného zákona. Toto ustanovení dává Ministerstvu financí možnost odstranit nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů formou prominutí daně či příslušenství daně; to lze prominout i z důvodu odstranění tvrdosti. V daném případě se zjevně jedná o nesrovnalosti z uplatňování daňových zákonů, neboť ustanovení § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nezohledňuje zákonem danou možnost požádat o zpětné přiznání důchodu a neřeší důsledky využití tohoto práva ze strany daňového subjektu. Ministerstvo financí obdobné případy registruje a řeší je vydáváním závazných pokynů pro správce daně, které nespravedlivou situaci odstraňují. Tento postup byl zvolen v minulosti opakovaně, téměř každý rok je vydáváno opatření s tímto obsahem (např. s ohledem na účinnost nového zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků výslovně nestanoví, že daň lze prominout pouze na základě žádosti daňového subjektu, správce daně (zmocněný ministerstvem) tak může tedy učinit i na podkladě vlastní aktivity. Na druhé straně však dle zákona daň (či příslušenství) být prominuta může, avšak nemusí, a tedy není zákonnou povinností správce daně v každém jednotlivém případě sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků zkoumat, zda jsou splněny podmínky pro prominutí daně dle § 55a téhož zákona. Takový výklad by byl zjevně nad rámec zákonného textu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vydání deklaratorního rozhodnutí, kterým správce daně sdělil stěžovateli výši penále, nelze označit za nezákonné pouze z důvodu, že správce daně ještě před jeho vydáním z úřední povinnosti toto penále neprominul dle § 55a zákona o správě daní a poplatků.

Důvody pro prominutí penále byl však správce daně povinen zvážit k návrhu stěžovatele podaného následně dle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel, jak i sám připouští, byl v projednávané věci opakovaně upozorněn na možnost žádat

o prominutí penále dle uvedeného ustanovení, učinil tak nakonec až k bezprostřední hrozbě daňové exekuce a byla mu prominuta pouze část předepsaného penále. Je otázkou, zda za daných skutkových okolností nebylo na místě prominout penále v plné výši, tím se však Nejvyšší správní soud není oprávněn zabývat v rámci tohoto řízení, kde je předmětem napadeného rozhodnutí zákonnost prvotní předepsání penále. Stěžovatel má možnost za dodržení podmínek uvedených v § 55a odst. 3 zákona o správě daní a poplatků podat novou žádost o prominutí penále, Nejvyšší správní soud zde odkazuje i na svůj rozsudek ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 A 69/2005 – 55, ve kterém připustil v omezeném rozsahu (dodržení předepsaného procesního postupu, dodržení mezí správního uvážení, případně jeho zneužití) i přezkum rozhodnutí vydaného dle § 55a zákona o správě daní a poplatků.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu